

လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်နိုင်ဖို့
လုပ်သင့်တာတွေလည်း လုပ်နိုင်ဖို့

တတိယအကြိမ်

ကြည်မင်း

ရေးချင်နေသောစာ

တက်ကျမ်းခေတ်

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ၏ စာအုပ်စာပေ ထုတ်ဝေမှုကို ကြည့်လျှင် အချို့စာပေ အမျိုးအစားများသည် လှိုင်းသဖွယ် နိမ့်ချမြင့်ချိ ရှိတတ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ဗေဒစာအုပ်များဆိုလျှင် ၁၉၅၀ ခန့်တွင် သိသိသာသာ ပေါ်ထွက်မှု များခဲ့ပြီး ပြန်ငြိမ်သွားရာမှ ၁၉၈၀ ဝန်းကျင်မှာ တစ်ဖန် ပြန်အား ကောင်းလာပြန်သည်။

တက်ကျမ်းဟု အလွယ်ခေါ်ကြသော တိုးတက်ရေး စာပေများမှာ ဆရာကြီး ပီမိုးနင်းတို့ လက်ထက် ကိုလိုနီခေတ်တွင် တစ်ကြိမ်၊ ၁၉၆၀ ဝန်းကျင်တွင် တစ်ကြိမ်ခေတ်စားခဲ့ရာမှ ၁၉၉၀ ဝန်းကျင်တွင် အင်အားကြီးစွာဖြင့် ပြန်လည်ထွက်လာကြပြန်သည်။

ကံကောင်းခဲ့သူ

စာကို ဖတ်ရကောင်းမှန်းသိလာသည့် ၁၉၆၀ ဝန်းကျင်တွင် တက်ကျမ်းများ ပြန်ခေတ်စား လာခြင်းနှင့်ကြုံ၍ ကျွန်တော် ကံကောင်းခဲ့ပါသည်။ ထူးခြားသော တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုမှာ ပုသိမ်ကော လိပ် ကျောင်းသားဘဝတွင် ဆရာတစ်ဦးနှင့် ခင်မင်ရခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ဆရာက “ ပီမိုးနင်းစာအုပ်တွေ ငါ အကုန်ဖတ်ဖူးတယ် ”ဟု ပြောသည်။ ကျွန် တော်လည်း တစ်အုပ်စ နှစ်အုပ်စတော့ ဖတ်ဖူးခဲ့ပါသည်။ ဆရာ

ပြောလိုက်တော့ ကိုယ့်တိုင် သူ့လို ဖြစ်ချင်လာတော့၏။

စာအုပ်ဆိုင်များတွင် သွားရှာသောအခါ ကံကောင်း ထောက်မစွာပင် ဆရာဝီမိုးနင်း၏ စာ အုပ်များကို ‘ မြန်မာပြည် စာအုပ်တိုက် ’ မှ ပြန်ထုတ်နေသည်နှင့်ကြုံ၍ ဝယ်ခွင့်ရသည်။ ဈေးမကြီး ပါ။ တစ်အုပ်မှ တစ်ကျပ်ခန့်သာကျသော စာအုပ်ပါးလေးများ ဖြစ်၏။

ပါးပင် ပါးသော်လည်း အတွင်းမှ စာများကား တကယ့်အဖိုးတန် စာပေများ ဖြစ်သည်။ ဘဝ လမ်းညွှန်စာပေ၊ တိုးတက်ရေးစာပေ (တက်ကျမ်း) များ ဖြစ်နေသည်။

ထိုစာအုပ်များကို ဖတ်ရာမှ နောက်ထပ် တက်ကျမ်းများကို လိုက်စုမိတော့သည်။ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၏ ‘ အကြံဉာဏ်ဖြင့် ကြီးပွားရေး ’ တို့၊ တက္ကသိုလ်ဆုမြိုင်၏ ‘ အောင်မြင်ရေးနည်း ၁၀၉ ’ တို့၊ ‘ ထူးတဲ့ကိုး ’ တို့လို စာအုပ်မျိုးတွေ ဖြစ်ပါသည်။

မိတ်ဆွေစာပေ

‘ စာအုပ်စာပေ လူ့မိတ်ဆွေ ’ ဟူသော စကားရှိ၏။ အမှန်တော့ စာအုပ်စာပေတိုင်းသည် လူ့ မိတ်ဆွေ မဟုတ်ကြပေ။ မဟုတ်ကြသည့်ပြင် လူ့ရန်သူပင် ဖြစ်သွားသော စာအုပ်စာပေတွေ ရှိ သည်။ လမ်းမှားကို ခေါ်ဆောင်သော အဆိပ်အတောက် စာပေမျိုးများပင်။

စာဖတ်တာချင်း အတူတူ တက်ကျမ်းများကိုဖတ်လျှင် အကျိုးရှိနိုင်သည်။ ဘဝ၏ လက် တွေ့ အောင်မြင်မှုများကို မရနိုင်၊ မရသေး ဟူ၍ ပဲထားပါ။ တိုးတက်ရေးစာပေတို့ကပေးသော လော ကအမြင်များ၊ လောကကို ချဉ်းကပ်နည်းများကြောင့် အမြင်တွေ၊ အတွေးတွေ ပြောင်းလာမည်သာ ဖြစ်၏။

ကောင်းမြတ်သော အသိပညာ ဆိုသည်မှာ သူ့အလိုလို
တတ်လာနိုင်သည့် အမျိုး မဟုတ်။ ကြားဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ သင်ဆရာ တည်းဟူသော
ဆရာသုံးပါးတို့ထံမှသာ ရနိုင်သည်။ စာပေကို မြင်ဆရာ အမျိုးအစားတွင်
ထည့်သွင်း၍ ရပါသည်။

ဘဝလမ်းကြောင်း

ကလေးဘဝ၊ လူငယ်ဘဝတို့တွင် မိဘဘိုးဘွား ဆရာသမားတို့၏
ဆုံးမမှုများစွာ ခံခဲ့ရပါ သည်။ မည်သူမဆို ဤကဲ့သို့ ဆုံးမ ပဲ့ပြင်မှုများနှင့်အတူ
ကြီးပြင်းလာကြရမည်သာ။

တစ်ခုလောက် ပြန်စဉ်းစားကြည့်စေချင်သည်။

ထိုဆုံးမမှုတွေထဲတွင် ဘာတွေပါသနည်း။

ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမခဲ့ကြသည်များကတော့ ဘာသာရေး အဆုံးအမများ၊
ပြည်သူ့နီတိများ၊ လိမ္မာ ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမမှုများသာ ဖြစ်ပါသည်။ လောကတွင်
ကျင်လည်ရှင်သန်ရန်အတွက် ကား ‘တစ်နေ့ တစ်လံ ပုဂံ ဘယ်ပြေးမလဲ’ တို့၊ ‘
ကောင်းကင်တမ္ဗတ် ကြယ်ကိုဆွတ်’ တို့လောက် မျှသာ ကြားခဲ့သိခဲ့ရပါသည်။

အောင်စိတ်၊ ရှုံးစိတ်၊ အပြုစိတ်၊ အဖျက်စိတ် စသော ဘဝပညာများ
ကိုယ်နေဟန်ထား မွေး မြူ လေ့ကျင့်ခြင်းများ စသော အောင်မြင်ရေးနည်းများကို
မကြားခဲ့ရပါ။ ကျေးလက်ဆန်သော ဝန်း ကျင်တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရ၍ ကျွန်တော့်တွင်
ဤလို ဩဝါဒများနှင့် အလှမ်းဝေးပါသည်။ ဤသို့ အလှမ်း ဝေးရခြင်းအတွက်
ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိ။ ခေတ်အခြေအနေအရသာ ဖြစ်ပါသည်။

စာဖတ်ဝါသနာ

ကျွန်တော့်အတွက် ကောင်းကွက်ကြုံလာရသည်မှာ
စာဖတ်ခြင်းအလေ့တစ်ခု ရလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်က ကျွန်တော်
နေခဲ့ရသောအိမ်မှာ အလွန်တင်းကျပ်သည်။ ကျောင်းစာမှလွဲ၍ အပြင်စာ မဖတ်ရ။

သတင်းစာကတော့ ခြွင်းချက်ဖြစ်သည်။ ထိုခြွင်းချက်အဖြစ် ဖတ်ရသော
သတင်းစာမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော် ‘စာဖတ်တတ်’သွားသည်။ စာဖတ်
ဝါသနာစွဲသွားသည်။

လူတစ်ကိုယ် အကြိုက်တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုကို ကြိုက်သူ၊
သုတစာပေကို ကြိုက်သူ စသည်ဖြင့် ကွဲပြားတတ်၏။ စာဖတ်သူ အများစုသည်
ကိုယ် ကြိုက်ရာ၊ ကိုယ် သန်ရာကို ရွေးဖတ်ကြ သည်။ ကိုယ် မကြိုက်တာ မဖတ်။

စာဖတ်ဝါသနာပါသူကျတော့ စာဆိုလျှင် ဖတ်သည်။
အားလပ်ချိန်ရသည်နှင့် စာဖတ်မည်။ ဖတ်စရာ ရှာမည်။ ရှာလိုရသမျှ ဖတ်မည်။

ကျွန်တော် စာဖတ်ဝါသနာ စွဲသွားပုံမှာလည်း ဤအတိုင်းပင်။

ဤသို့ စာမျိုးစုံ ဖတ်လာသောအခါ ဘဝလမ်းကြောင်းကို
ပြောင်းသွားစေမည့် စာမျိုးကို ဖတ် မိသွားပါတော့သည်။ ဤစာအုပ်တွင်
ထိုအကြောင်းများကို ပြောရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။ နောက်မှ တ ဖြည်းဖြည်း
ပြောသွားပါမည်။ ယခု လောလောဆယ်တော့ ဘဝလမ်းကြောင်းကို
ရေးပြရပါဦးမည်။

ဖြစ်စေချင်ခဲ့တာ

မိဘ ဆိုသည်မှာ သားသမီးအပေါ် မျှော်လင့်ချက် ထားကြသည်သာ
ဖြစ်၏။ အတန်း ကျောင်းကို စပြီး အပ်သည့်နေ့မှစပြီး ဆရာဝန်ကြီး
အင်ဂျင်နီယာကြီး စသည်ဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ကြ သည်။

ကျွန်တော့်အပေါ်၌ လည်း ကျွန်တော်၏ မိဘများက ထိုသို့ပင်
မျှော်လင့်ချက်ကြီးကြီး ထား ခဲ့ကြပါသည်။ မျှော်လင့်ချက်ကို ပို၍ ပို၍ ခိုင်မာ
အားကောင်းလာစေမည့် ကြိုးစားမှုနှင့် ဉာဏ်ရည် မျိုးကိုလည်း ကျွန်တော်
ပြနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် မိဘများသာမက ပတ်ဝန်းကျင်ကပါ ကျွန်တော့်အား
ဆရာဝန် ဖြစ်လာဖို့ ထင်ကြေး ပေးကြေး မျှော်လင့်ကြသည်။

သို့သော် ...

ကျွန်တော် ဆရာဝန် ဖြစ်မလာပါ။

လမ်းဆုံလမ်းခွ

မဖြစ်ရခြင်းမှာ ဆရာဝန်လိုင်း လိုက်နိုင်ဖို့အတွက် အရေးကြီးလှသော
စာသင်နှစ်တွင် ကျွန် တော် လမ်းဆုံလမ်းခွသို့ ရောက်သွားရ၍ ဖြစ်သည်။

ထိုလမ်းဆုံလမ်းခွတွင် ရွေးစရာ လမ်းနှစ်သွယ် ရှိနေသည်။ တစ်လမ်းက
ဆရာဝန် လမ်း ကြောင်း၊ နောက်တစ်လမ်းက ဆရာဝန် မဟုတ်သော လမ်းကြောင်း။

ထိုနှစ်ကြောင်းအနက် တစ်ကြောင်းကိုသာ ရွေးရမည်။

ဘာကိုရွေးမလဲ။

ဆရာဝန်လိုင်း မဟုတ်သောလမ်းကို ကျွန်တော် ရွေးချယ်လိုက်ပါ၏ ။

ပျော်သလား

ယနေ့ ကျွန်တော်သည် ရာထူးအရ၊ ပညာအရ၊ ဂုဏ်အရ
သာမန်ထက်မြင့်သော အဆင့်ရှိ သူဟု ပြောနိုင်ပါသည်။

ဤလိုအဆင့်အထိ ရောက်ခဲ့ခြင်းကို ပျော်သလားဟု ကျွန်တော့်အား
မေးလျှင် ပျော်တယ် ဆိုတာ ဘာလဲဟု ပြန်မေးဖို့သာရှိသည်။

ပညာတို့၊ ရာထူးတို့၊ ဂုဏ်တို့ ဆိုသည်မှာ ပျော်ဖို့ကောင်းသော
အရာများဟု ကျွန်တော် မ မြင်။ သရက်ပင်စိုက်၍ သရက်သီးကို ရလာခြင်းမျိုး။
ဘာမှ ပျော်စရာ၊ ဂုဏ်ယူစရာ မရှိ။ ဒီလမ်းကို ရွေးမိမှတော့ ဒါလောက်တော့
ဖြစ်လာမည်ပင်။

ဂုဏ်ယူစရာ မရှိဘူးလား

ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက် ကျေကျေနပ်နပ်
ဂုဏ်ယူနိုင်သော ကိစ္စတွေ မရှိ ဘူးလား။

ရှိပါသည်။

လုပ်ချင်တာ တော်တော်များများကို ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့၍ ကျွန်တော်
ဂုဏ်ယူပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သိချင်၊ တတ်ချင်လှသူ တစ်ဦးဖြစ်၏ ။
နည်းနည်းသာ သိခြင်းသည် အန္တရာယ်များ ၏ ဟု ဆိုးရိုးစကားရှိသည်။

ထိုစကားကို ကျွန်တော် မကြိုက်။ မသိတာ ကောင်းတယ် (Ignorance is
bliss) ဆိုသော စကားလည်းရှိ၏ ။ ဤစကားကိုလည်း မကြိုက်။
နည်းနည်းသိခြင်းသည် ဘာမှ မသိခြင်းထက် ကောင်းသည်။

ပိုသိလာလေ ပိုကောင်းလာလေဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။ တစ်ခုပဲ
ရှိသည်။ ကိုယ် သိ နေတာ ဘယ်လောက်အဆင့်လဲ ဆိုသည်ကို သဘောပေါက်နေဖို့
ဖြစ်၏ ။ နည်းနည်းပဲ သိသေး လျှင် နည်းနည်းပဲ သိကြောင်း ကိုယ့်ဟာကိုယ်
သဘောပေါက်ဖို့ လိုသည်။ ငါးပြားဖိုးလောက် သုတ ကို ငါးပြားဖိုးဟုပဲ သိနေရမည်။
ငါးကျပ်ဖိုးဟု ထင်မနေရ။

တက္ကသိုလ် ပညာရေး

ဤအချက်တွင်တော့ တက္ကသိုလ် ပညာရေးက အတော်ကြီး

အထောက်အကူပြုသည်။ အ ထက်တန်းအထိ ပညာသင်ကြားမှုမှာ ပေးသမျှ မျိုးမျိုး ပြန်အန်ထုတ်ရတာ မျိုး ဖြစ်၏ ။ တက္ကသိုလ် အဆင့်ကျတော့ ဆရာက ရှေ့မှ လမ်းညွှန်၊ ကျောင်းသားက ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်ထွင်ပြီး ဆက်လက် လေ့လာရသည်။

ဤကဲ့သို့ ပညာခရီးစကို လမ်းဖွင့်တတ်သွားလျှင် ငါးပြားဖိုးပဲ သိနေခြင်းမှာ မသိမ်ငယ် တော့။ ထိုငါးပြားဖိုးသည် ဘယ်အထဲမှ လာသည်၊ ငါးကျပ်ဖိုး ဖြစ်လာအောင် ဘယ်နေရာမှာ ဆက် လက် ရှာဖွေ တူးဆွရမည် ဆိုသည်ကို မြင်တတ်လာပြီ။

ဤသို့ မြင်တတ်ခြင်းသည် ပညာရကြောင်း နည်းလမ်းကောင်း ဖြစ်၏ ။

အောင်မြင်ရေး

သိချင် တတ်ချင်တာတွေ များလွန်း၍ ဖတ်မှတ်လေ့လာရာမှ လုပ်ချင်တာတွေ တွေ့လာ သောအခါ လုပ်ကြည့်ဖြစ်သည်။

လုပ်ချင်တာ လုပ်ကြည့်တိုင်း အောင်မြင်သလား ...

မအောင်မြင်နိုင်ပါ။

ဥပမာ ပြပါရစေ။

တရားအားထုတ်လျှင် တရားရကြောင်း

ပမာနိယင်္ဂီတရားငါးပါးနှင့်ပြည့်မှ တရားထူးရဖို့ လမ်းပွင့်နိုင်သည်။

ယုံကြည်ကျန်းမာ၊ စိတ်ဖြောင့်စွာဖြင့်၊ လွန်စွာ ကြိုးကုတ်၊ နာမ်ရုပ်ကွဲစေ ... ဟု အတိုမှတ်နိုင်ပါသည်။

၁။ယုံကြည် ဤနည်းသည် တရားထူးရကြောင်း နည်းလမ်းဖြစ်သည်။

ဤတရားသည် သံသရာမှ လွတ်မြောက်ကြောင်း တရားအစစ်ဖြစ်သည်ဟု
ယုံကြည်မှု ရှိရ ခြင်း ဖြစ်သည်။။ လောကီဘဝ အောင်မြင်ရေးတွင်
ဤအတတ်ပညာသည် စစ်မှန်သော အတတ်ပညာ (အသိပညာ) ဖြစ်သည်ဟု
ယုံကြည်နေဖို့ လို သည်။

၂။ ကျန်းမာ ကျန်းမာရေးနှင့် ပြည့်စုံမှ တရားကျင့်လို့ ရမည်။ စာရေးရေး၊
ပန်းချီဆွဲဆွဲ၊ လက်သမားအတတ်ပဲ လေ့ကျင့် လေ့ကျင့် ကျန်းမာနေဖို့ လိုသည်။

၃။ စိတ်ဖြောင့် သံသယမပွား၊ သို့လောသို့လော မထားဘဲ၊ နောက်ဆံ
ငင်စရာတွေ မထား ဘဲ ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ရသည်။

၄။ကြိုးစား မကြိုးစားဘဲ ဘာမှမရ၊ လူ့ဘဝမှာ တစ်ခုရချင်လျှင် တစ်ခု
ပေးရမည် ဟု ပြောတတ်ကြသည်။ အောင်မြင်မှုကို ရချင်လျှင် ကြိုးစားမှုတော့
အရင်းစိုက် မှ ဖြစ်မည်။ အနုပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်လာဖို့ စု တု ပြု သုံးဆင့်ကို
ကျော်ဖြတ် ရသည်။ ထိုသုံးဆင့်စလုံးမှာ သူတကာထက် သာအောင် ကြိုးစားနိုင်သူ
သည်။ (အနုပညာ ဗီဇချင်း မတိမ်းမယိမ်း ဆိုလျှင်) ပိုပြီး အောင်မြင်မည် သာ။

၅။ နာမ်ရပ်ကွဲ ဝိပဿနာတရားတွင် ရုပ်နှင့်နာမ်ကို ကွဲကွဲပြားပြား
တကယ်သိမှသာ ရှေ့ ဆက်တတ်နိုင်သည်။ သညာသိလောက် သိနေရုံနှင့်မရ။
အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်မည် ဆိုလျှင် ထိုအလုပ်၏ အခြေခံသဘောတွေ ရှိသည်။
ထိုအခြေခံ တွေကို နားလည်မှသာ ရှေ့ဆက် လေ့လာနိုင်သည်။ ပန်းချီဆွဲချင်လျှင်
မျဉ်းများ၊ ဆေးရောင်များ အကြောင်းတော့ သိနေမှ ဖြစ်မည်။

ဤလို အင်္ဂါငါးရပ်ဖြင့် ပြည့်စုံလျှင် လုပ်ချင်တာကို လုပ်ရင်း
အတန်အသင့် အောင်မြင်သည့် အဆင့်သို့ ရောက်နိုင်ပါသည်။

သရဖူ အင်တာဗျူး

သရဖူမဂ္ဂဇင်းမှ အင်တာဗျူးခွင့် တောင်းသောအခါ လူငယ်များအတွက် ပြောပြချင်တာတွေ ရှိနေ၍ ကျွန်တော် လက်ခံလိုက်သည်။

ပေါ်မပေါ်တော့ မသိ။ ကျွန်တော် တင်ချင်ခဲ့သည်မှာမူ လုပ်ချင်တာတွေကို ဦးစားပေးရင်း က လုပ်သင့်တာကိုလည်း ပြီးစီးအောင် လုပ်တတ်ကြဖို့ ဖြစ်သည်။

ဘဝသည် တိုပါသည်။ လုပ်ချင်တာ မှန်သမျှကို လုပ်ကြည့်နိုင်လောက်ပင် ရှည်လျားလှ သည် မဟုတ်ပါ။

လုပ်စရာ တန်းလန်းတွေနှင့် သေသွားကြရသည်သာ ဖြစ်၏ ။ တရားရှုမှတ်သည့် လုပ်ငန်း တွင် အပြီးအစီး မအောင်မြင်သေးသူများသည် တရားရှုမှတ်သော လုပ်ငန်းကို လုပ်နေရင်းက သေ ကြရသည်။ တရားထူး ရပြီးသူအဖို့မှာပင် သတိကို မြဲအောင် နှလုံးသွင်းနေရပါသေးသည်။

ဤမျှတိုသော ဘဝတွင် လုပ်ချင်တာလေးမှ လုပ်မသွားခဲ့ရလျှင်လည်း လူသားသည် လူ သားမဟုတ်ဘဲ စက်ရုပ်ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။

လုပ်ချင်တာတွေချည်း လျှောက်လုပ်နေပြန်လျှင်လည်း လုပ်သင့်တာတွေ မလုပ်ဖြစ်၍ လူ သားဘဝ တာဝန် မကျေပွန်သူ ဖြစ်လာလိမ့်မည်။

လုပ်ချင်တာနှင့် လုပ်သင့်တာကို ချိန်ခွင်လျှာညီအောင် ညှိတတ်ကြမှသာ နေပျော်သော ဘ ဝတစ်ခု ဖြစ်လာလိမ့်မည်။

ရေးချင်နေသောစာ

တက်ကျမ်းအများစု၊ ပြောရလျှင်တော့ အားလုံးနီးပါးမှာ သူတစ်ပါး၏ အတွေ့အကြုံကို ပြန် ရေးပြထားတာ ဖြစ်သည်။ ဖတ်သူများကလည်း ဤလို

တစ်ဆင့်ခံ အသိတွေထဲမှာ ပညာရှာကြရ သည်။

ကျွန်တော်လည်း ထိုကဲ့သို့ပင် ငယ်စဉ်အခါ ပညာရှာခဲ့ရသည်။
တွေ့သောပညာများထဲမှ သင့်ရာကို ဆွဲငင်သုံးရသည်။ အရင်းအတိုင်း
သုံးရသောအခါများလည်း ရှိသည်။

ယနေ့ မြန်မာစာပေလောကတွင် တက်ကျမ်းတွေ
ပြန်ခေတ်စားလာနေကြပါပြီ။ ထိုစာပေ အမျိုးအစားသည် ခေတ်အဆက်ဆက်
အမြဲခေတ်စားနေသင့်သော စာပေအမျိုးအစားဖြစ်သည်။ ဘယ်ခေတ်မှာမဆို ဤလို
တိုးတက်ရေးလမ်းညွှန်တွေ ပလူပျံနေဖို့ လိုသည်။

ကျွန်တော့်ကို စာမူ လာတောင်းကြသူများကလည်း
တက်ကျမ်းတစ်စောင် ထုတ်ဝေချင်နေ သည်။

ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ဘာသာ တည်ဆောက် ယူလာရသော
ဘဝတစ်ခုအကြောင်း ပြော ချင်နေသူ။ ကောင်းသည်ထင်၍ ကျွန်တော်
ခံယူကျင့်သုံးခဲ့သည့် နည်းများကို လက်ဆင့်ကမ်းချင် နေသူ။

ထို့ကြောင့် ဤစာအုပ်သည် ကိုယ်တွေ့ကို အဓိကထားပြီး
ကိုယ်ကျင့်သုံးခဲ့တာတွေအ ကြောင်း ဖော်ပြမည့်စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ရေးချင်နေသောစာသည် စာဖတ်သူတို့ ဖတ်ချင်နေသော
စာမျိုး ဖြစ်လာလိမ့် မည်ဟုတော့ အတိအကျ မျှော်လင့်ချက် မထားရဲပါ။ သို့သော်
ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လာပါလိမ့်မည်။ ဖြစ် ကောင်းဖြစ်လာခဲ့ပါလျှင် ကျွန်တော်
ရေးရကျိုးနပ်ပါပြီ။

ဖြစ်ချင်သောဆန္ဒ

ငယ်ငယ်တုန်းက

ကျွန်တော်တို့ခေတ် (၁၉၅၅ ဝန်းကျင်) တုန်းက ခုနစ်တန်းသည် အရေးကြီး၏။ လေးတန်း ကိုပင် ဒေသန္တရ စာစစ်အဖွဲ့မှ စစ်သဖြင့် လေးတန်းအောင်ရခြင်းသည်ပင် အတော် ဂုဏ်ရှိလှ သည်။ ခုနစ်တန်းကျတော့ အစိုးရစစ် ဖြစ်သည်။ ထိုအတန်း အောင်လျှင် မူလတန်းပြ၊ စာရေးစ သည်ဖြင့် အလုပ်ဝင်လို့ ရပါပြီ။

ထိုခေတ် ပညာရေးတွင် စကောလားရှစ် စာမေးပွဲ ဟူ၍ သတ်သတ်ရှိသည်။ ပညာသင်ဆု ဟု ဆိုကြပါစို့။ လေးတန်းတွင် စကောလားရှစ် စာမေးပွဲ ရှိ၏။ အတန်းသား ၁၀ ယောက်လျှင် တစ် ယောက်နှုန်းဖြင့် (ပထမအစမ်းမှ ရမှတ်များကို အခြေခံကာ) ရွေးချယ်ပြီး အတန်းပိုင်ဆရာက အချိန်ပို သင်ပေးရပါသည်။

လေးတန်းစာမေးပွဲ ဖြေပြီးလျှင် စကောလားရှစ် စာမေးပွဲ ဆိုသည်ကို သတ်သတ်ထပ်ဖြေ ရသည်။ စကောလားရှစ် အောင်လျှင် ငါးတန်းမှ ခုနစ်တန်းအထိ တစ်လလျှင် ၁၀ ကျပ် ပညာသင် ဆု ရပါသည်။ ထိုသို့ ရသူကလည်း ရှားလှသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ရိုးရိုးစာမေးပွဲမှာကျပြီး စကောလားရှစ်မှာ အောင်နေတတ်တာမျိုး ကြုံရ၏။ ထိုအခါတွင် သူ့ကို အတန်းတင်ပေးရပါသည်။ တင်ခွင့် ရှိပါသည်။ တစ်ခါတလေတော့ စာမေးပွဲ နှစ် မျိုးစလုံးမှာ ကျသွား၍ လေးတန်း ပြန်ထိုင်ရတာ မျိုး ရှိတတ်သည်။

ခုနစ်တန်း စကောလားရှစ်

လေးတန်းတွင် ကျွန်တော်သည် သာမန်ကျောင်းသားထဲမှာသာ ပါသည်။ အတန်းကျော် တက်လာသူဖြစ်၍ စာတွေက စိမ်းနေ၏။ ထို့ကြောင့် စကောလားရှစ် မဝင်ရ။

သို့သော် ငါးတန်းမှ စပြီး ထိပ်တန်းတက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ခုနစ်တန်း ရောက်တော့ ကျွန်တော် စကောလားရှစ် ဝင်ရသည်။ ဤသို့ ဝင်ခဲ့ရပုံမှာလည်း ပြောထိုက်သည်ကို ပြောလိုက်မိ၍ ဘဝလမ်းကြောင်းကြီး ပြောင်းသွားလောက်အောင် ဖြစ်သွားရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ခုနစ်တန်း စကောလားရှစ်ဆုကို ကျွန်တော် မရပါ။ သို့သော် ရလိုက်သော ဆုမှာကား စကောလားရှစ်ထက် အများကြီး ပိုမြင့်သော အကြံဆေးပညာသင်တန်းဆု ဖြစ်၏။

ဆရာဝန်လောင်း

အကြံဆေးပညာသင်တန်းသည် ပုံမှန်ဆက်အောင်သွားလျှင် စောစောစီးစီး ဆရာဝန်ဖြစ် သွားနိုင်သော ပညာရေး စီမံချက်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

ဤသင်တန်းသို့ တက်ခွင့်ရလာသောအခါ မိဘဆွေမျိုး၊ ဆရာသမားများ အားအလုံးက ကျွန်တော့်ကို ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ မှန်းလာကြသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ‘ဆရာဝန် ရည်မှန်း ချက်’ ကြီးကို ထားချင်စိတ် ဝင်လာသည်။

ထိုစဉ်က ကုန်ဈေးနှုန်းသည် ဘာမှမကြီး။ ပုစွန်တုပ် တစ်ပိဿာမှ လေးကျပ် အလွန်ဆုံး။ ထိုအချိန်တွင် ဆရာဝန်ထံ ဆေးတစ်လုံး ထိုးလျှင် နှစ်ကျပ်၊ သုံးကျပ်မျှသာ။ ဤဈေးနှုန်းဖြင့်ပင် ဆရာဝန်များမှာ ချမ်းလည်း ချမ်းသာကြ။

ဂုဏ်လည်း ရှိကြလေရာ အလွန်အားကျချင်စရာ ကောင်း လှသော သက်မွေးမှုကြီး ဖြစ်နေသည်မှာ မဆန်းပါ။

အမှန်တော့ အင်ဂျင်နီယာများသည် ထိုခေတ်တုန်းကလည်း ဟန်ကျခဲ့ကြသည်သာ ဖြစ်၏ ။ သို့သော် ဆရာဝန်က အသက်ကို ကယ်သူအဖြစ် လူတွေက ပိုလေးစားကြသည်။ တကယ်ဖြစ်လာ သည်၊ ဖြစ်မလာသည် အပထား၊ လူ ဆိုသည်မှာ လေးစားခံရသော အလုပ်မျိုးကိုတော့ လုပ်ချင်ခဲ့ ကြသည်သာ ဖြစ်သည်။

အရွယ်ရောက်လာတော့

ဆယ်တန်းရောက်လာသော အသက် ၁၄ နှစ်အရွယ်တွင် ကျွန်တော့်ဘဝကို တစ်ဆစ်ချိုး သွားစေမည့် ဝါသနာကို တွေ့ရှိလိုက်ရပါသည်။ စာကြည့်တိုက်များ၊ စာအုပ်ဆိုင်များနှင့် ထိတွေ့မှု များလာသောအခါ ငယ်စဉ်ကပင် အလေ့အကျင့် ရလာခဲ့သော စာဖတ်ဝါသနာက ပို၍ ရင့်သန်လာ တော့သည်။

စာဖတ်ရာမှ ကဗျာရေးကြည့်လာသည်။ ကဗျာမှတစ်ဆင့် ဝတ္ထုရေးကြည့်လာသည်။ ကဗျာ တွေးနေရသော၊ ဝတ္ထုကို တွေးနေရသော စိတ်ကူးလွင့်ရသည့် လောကအသစ်ကို ကျွန်တော် သ ဘောကျသွားခဲ့ပါပြီ။

ထိုစဉ်က ဖတ်ခဲ့ရသော စာပေများတွင် စာရေးဆရာ ဘဝအကြောင်း မက်မောလောက်စ ရာ ရေးထားတာမျိုး ရှားလှပါသည်။ စာရေးဆရာဘဝမှာ တေပေသည်၊ ငတ်ပြတ်သည်၊ ဘဝအာမ ခံချက် ဘာမှမရှိ ဆိုတာမျိုးတွေသာ ဖတ်ရသည်။

ဤလို အခက်အခဲများ ဆိုသည်ကို ကျွန်တော့်လို ၁၅ နှစ်သားအရွယ် တောသားကလေး သဘောပေါက်နိုင်ဖို့ မလွယ်ပါ။ စာရေးဆရာ ဖြစ်ရခြင်း ဆိုသည့် အားကျချင်စဖွယ် ဆုလာဘ်ကြီး က အားကောင်းလှသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည်

စာရေးဆရာမှလွဲ၍ ဘာမှ မဖြစ်ချင်တော့ပါ။

(ဤရည်မှန်းချက်မှာ နောင် သုံးနှစ်၊ လေးနှစ်ကြာတော့
လောကအကြောင်း၊ ဘဝရပ်တည်မှုအကြောင်း နားလည်လာချိန်တွင်
ရပ်တည်ရေးအတွက် တစ်ခုခု လုပ်ကိုင် စားသောက်ရသည် ဖြစ်စေ
စာရေးဆရာတော့ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည်ဟု ပြောင်းလဲသွားပါသည်။)

ပျော်ရွှင်သောဘဝ

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျေနပ်နေနိုင်သူဖြစ်သည်။
ကိုယ်လုပ်ချင်တာတွေ လုပ် နိုင်ပြီး ဖြစ်သင့်တာတွေလည်း ဖြစ်လာခဲ့ပြီဟု ထင်၍
ကျေနပ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤလို ကျေနပ်နိုင်ခဲ့၍ ပျော်ရွှင်မှုကို ရပါသည်။ အင်္ဂလိပ်လိုတော့
complacent ဟု ပြောရ ပါလိမ့်မည်။

ရောင့်ရဲတတ်လျှင် ဖြစ်ရာဘဝမှာ ကျေနပ် ပျော်ရွှင်နိုင်ပါသည်။ ကိုယ်
ရည်မှန်းသလို ဖြစ် လာခဲ့လျှင်လည်း ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နိုင်ပါသည်။

အကျိုးကို မျှော်၍ ကျွန်တော် ရှင်းလင်းပြပါဦးမည်။ ငွေ ၁၀၀
ရချင်သူတစ်ဦး ဆိုပါစို့။ ကြိုး စားပါသော်လည်း ငွေ ၅၀ ပဲ ရလာခဲ့သည်။ ထို ၅၀
နှင့်ပဲ ကျေနပ်လိုက်နိုင်သူ၊ ကိုယ်သုံးစွဲချင်သည် များကို ထို ၅၀ နှင့်ပဲ
ဖြစ်အောင်နေပါတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သူ ထိုသူကို ရောင့်ရဲနိုင်သူဟု
ခေါ်ပါသည်။

၁၀၀ မျှော်လင့်သည်ကို ၅၀ သာ ရှာနိုင်သဖြင့် ၁၀၀ မရကောင်းလားဟု
တဖျစ်တောက် တောက် စိတ်ဆင်းရဲနေသူမျိုးကျတော့ အဆိုးမြင်သမား ဟု
ခေါ်ပါသည်။

မှန်းထားသည့်အတိုင်း ၁၀၀ ရ၍ ကျေနပ် ဝမ်းသာနေသူများမှာ အောင်မြင်သူများ ဖြစ် သည်။ အထိုက်အလျောက် ငြိမ်းချမ်းရေးရသူလည်း ဖြစ်သည်။

၁၀၀ မှန်း၍ ၁၀၀၀ ရလာသူများမှာ ကံကောင်းသူများ ဖြစ်သည်။ ၁၀၀၀ ရနိုင်မည့်အလုပ် ကို တန်းဖိုးမသိဘဲ ၁၀၀ လောက်သာ မှန်းခဲ့သူ ဖြစ်လျှင်ကား ထိုသူသည် အမှန်မမြင်တတ်၊ အ ကွက်မမြင်တတ်သေးသူ ဖြစ်၏ ။

မြင်တတ်အောင် လေ့ကျင့်ဖို့လိုကြောင်း သဘောပေါက်လျှင် အလွန်ကြီးပွားနိုင်သည်။ ၁၀၀ တန်ကို ကံကောင်း၍ ၁၀၀၀ ရသွားခြင်းဖြစ်လျှင် စိတ်ထားမတတ်ပါက ထိုလူမျိုးသည် ဝိသမ လော ဘသား ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

၁၀၀ ရရန် ရည်မှန်းချက်ချပြီး ကြိုးစားရာ ၁၀၀ ရသည်။ နောက်နေ့တွင် ၁၀၀၀၊ နောက်နေ့ တွင် ၁၀၀၀၀ စသည်ဖြင့် ရည်မှန်းချက်ထားထားလာလျှင် ထိုလူမျိုးသည် ရုပ်ဝတ္ထု၏ လွှမ်းမိုးမှု (ငွေ ၏ လွှမ်းမိုးမှု) ကို ခံလိုက်ရသူ ဖြစ်သည်။ လောဘသားလုံးလုံး ဖြစ်သွားမည်။ ပျော်ရွှင်မှု ဘယ်တော့မှ ရတော့မည် မဟုတ်။

ကျွန်တော်ကား ၁၀၀ ရရန် မျှော်မှန်းခဲ့သည်။ မျှော်မှန်းသည့်အတိုင်းလည်း ရခဲ့ပါသည်။ ထို့ ကြောင့် ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်ကျေနပ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ပျော်စရာ ကျေနပ်စရာဘဝ။

မေးခွန်း

ဘဝ၏ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ။

တိုက်ဆောက်ရန်၊ ကားစီးရန် ဆိုသော ရုပ်ဝတ္ထု ရည်မှန်းချက်၊ ကျော်ကြားရန်၊ လူသူ လေး စားမှုရရန် ဆိုသော ရုပ်ဝတ္ထု မဟုတ်သည့် ရည်မှန်းချက်၊ ထိုရည်မှန်းချက်မျိုးကို ကျွန်တော် ပြော ခြင်း မဟုတ်ပါ။

ဘဝ၏ အနှစ်သာရ၊

အချုပ်ပြောရလျှင် ...

ဘဝ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ဘဝ၏ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ ...။

*

သားသမီး ပြုစုပျိုးထောင်ရေး

လူကြီးများရဲ့ ဆန္ဒ

ယခင်ဆောင်းပါးတွင် ကျွန်တော့်အား လူကြီးများက ဆရာဝန် ဖြစ်စေချင်ကြပုံနှင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုရည်မှန်းချက်ကြီးမျိုး ထားခဲ့ဖူးပုံကို ပြောပြခဲ့ပါသည်။

ပုဗ္ဗစရိယ မိနှင့်ဘ ဆိုသလိုပင် မိဘများသည် သားသမီးများ၏ လက်ဦးဆရာများ ဖြစ်ကြသည်။ တာဝန်ရှိသူများ ဖြစ်ကြသည်။ စေစားဖန်တီးသူများ ဖြစ်ကြသည်။ လက်ဦးဆရာများ ဖြစ်ကြသည့်အားလျော်စွာ အမူအကျင့်များကို ပဲ့ပြင်ပေးကြရသည်။

ထို့ပြင် ရရှိအပ်သော အတွေးအခေါ်တို့ကိုလည်း ထည့်သွင်းပေးကြရသည်။ ကလေး ဆိုသည်မှာ ငယ်နုသေးသည့်အလျောက် ကိုယ်ပိုင် အတွေးအမြင်လည်း မရှိသေး၊ ကတိမ်းကပါး ဖြစ် နိုင်ခွင့်ကလည်း များလွန်းလှလေရာ လူကြီးမိဘများက ဤလို ‘ လက်ဦးဆရာ ’ တာဝန်ကို ယူကို ယူကြရမည်။

ဆုံးမခြင်း၊ လမ်းညွှန်ခြင်း ပြုကို ပြုကြရမည်။ အရင်းခံအဖြစ်ကတော့ မိမိသားသမီးတို့၏ ဘဝရှေ့ရေး ကောင်းဖို့ဖြစ်သည်။

သို့သော် အရှည်ဆက်စဉ်းစားလျှင် ဤလို လက်ဦးဆရာ တာဝန်သည် နောင်မျိုးဆက် (မျိုး ဆက်သစ်) ကို မြှင့်တင်ရေးလုပ်ငန်းကြီး ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ပါလိမ့်မည်။ မကောင်းမြစ်တာ၊ ကောင်းရာညွှန်လတ်၊ အတတ်သင်စေ ဟူသော ဝတ္တရားကြီးသည် အမျိုးအနွယ်ကို စောင့်ရှောက်ရေးအတွက် (တစ်ဖက်မှ

စဉ်းစားလျှင်) အရေးကြီးလှပေသည်။

ဤတွင် ကောင်းရာညွှန်လတ် ဆိုသည်မှာ ဘဝရှေ့ရေး ရည်မှန်းချက်ကို ပုံသွင်းပေးခြင်း လည်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ပါလိမ့်မည်။

မြင့်မြင့်မှတ်သားတတ်ကြ

“ ငါ့သားကြီးတော့ ကြီးလာရင် ဆိုက်ကားသမား ဖြစ်ရမကွ ”

“ ကျုပ်သမီးကိုတော့ ကြီးလာရင် ပဲပြုတ် ရောင်းခိုင်းမယ် ”

ဘယ်မိဘမှာ ဤလိုရည်မှန်းချက် ရှိပါသနည်း။ ရှိနိုင်ပါမည်နည်း။

ဆရာဝန်ကြီး၊ အင်ဂျင်နီယာကြီး၊ စစ်ဗိုလ်ကြီးတွေ ဖြစ်ဖို့သာ မှန်းကောင်း မှန်းမည်။ နိုင်ငံ ခြားပြန် ပါရဂူကြီးတို့၊ နိုင်ငံခြားမှာ ကုမ္ပဏီကြီးတွေ သွားဖွင့်သော လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတို့မှအစ အဆုံး စွန့် ပြောရလျှင် ကျမ်းတတ် ကျောင်းထိုင်ကိုယ်တော်ကြီးတို့အထိကိုသာ ရည်မှန်းကြပါလိမ့်မည်။

သို့သော် မှန်းတိုင်း ဖြစ်ကြပါရဲ့လား။

မဖြစ်ပါ။

မှန်းတိုင်းမဖြစ်ခဲ့သော မိဘများကို ကျွန်တော် မေးချင်လှပါသည်။

ရည်မှန်းချက်ထားတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ အဲဒီ ရည်မှန်းချက် ပြည့်စုံပေါက်မြောက်ဖို့အတွက် ဘယ်လောက်အတိုင်းအတာအထိ ကြိုးစားပေး ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ပါသလဲ။

ဆုတောင်းခြင်းနှင့် ဆုပန်ခြင်း

ဦးအောင်သင်းက ဆုတောင်းခြင်းနှင့်ဆုပန်ခြင်းကို

ခွဲခြားပြထားဖူးသည်။ လိုချင်တာသာ ပြောပြီး ဘာမှ မဖြည့်မကျင့်ခြင်းကို ဆုတောင်းသည်ဟု ခေါ်သည်။ ဥပမာ နိဗ္ဗာန် မဂ်ဖိုလ် ရလိုပါ၏ ဟု အဖြစ်သဘော ဆုတောင်းပြီး ဒီအတိုင်း ထိုင်နေသူမျိုး။

ဆုပန်ခြင်း ဆိုသည်ကား ဒါကို လိုချင်ပါသည်၊ ထို့ကြောင့် ဒါတွေ လုပ်ပါမည်ဟု လုပ်ငန်းနှင့် တကွ စိတ်ပိုင်းဖြတ် ပြဋ္ဌာန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိဘများသည် ဤနှစ်ချက်ကို ခွဲခြားသိဖို့ လိုပါသည်။ ကိုယ့်သားသမီး ဘာဖြစ်ရမည်၊ ညာ ဖြစ်ရမည် ဆိုပြီး အလကား ထိုင်ဖြစ်ချင်နေ သူများမှာ ဆုတောင်းနေသူများသာ ဖြစ်သည်။ ဘာ ဖြစ်ချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဘာတွေ လုပ်သွားရမယ် ဆိုပြီး စီမံကိန်းချနိုင်မှသာ ဆုပန်သူ ဖြစ်လိမ့် မည်။

သားသမီးကို ပျိုးထောင်လျှင် လိမ္မာယဉ်ကျေးသော အသိပညာရှင်၊ အတတ်ပညာရှင်က လေးများ ထွက်ပေါ်လာနိုင်ဖို့ လမ်းစရှိသည်။

လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး အသိပညာ၊ အတတ်ပညာ ပြည့်စုံသူ လူငယ်များ ပေါ်ထွက်လာလျှင် တိုင်းပြည်အတွက် အကျိုးရှိ၏ ။

*

ကျွန်တော့်မိဘများ

ယခုမှ ရေးရဲသည့်စာ

ဤစာအုပ်တွင် ရေးမည့် စာများအနက် အချို့ကို ကျွန်တော် ယခုမှ ရေးရဲခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မိဘများအကြောင်းကို ရေးရတော့မည် ဖြစ်ရာ အချို့အချက်များမှာ မိဘများ ဖတ်ရလျှင် စိတ်ဆင်းရဲသွားနိုင်ပါသည်။

ဝေဖန်ရေးကို ဝါသနာပါသူဖြစ်၍ မိမိနှင့်တကွ မိမိဝန်းကျင်ကိုပါ ဝေဖန်ခြင်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ် ပါမည်။ သို့သော် တကယ့်အရှိတရားကား နောင်မျိုးဆက်တစ်ခု၏ အကျိုးအတွက် ကျွန်တော်တို့ ကြံ့ခဲရသော အမှားများကို ပြောပြလိုခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ မိခင်မှာ ကျေးတောသူ လယ်သူမကြီးတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သည်။ သင်္ကြံဟ် လောက်အထိတော့ သင်ယူဖူးသဖြင့် သေစာရှင်စာထက်တော့ မြင့်ပါသည်။ သို့သော် ရိုးလွန်း အေး လွန်းသဖြင့် သားသမီးများကို ပြုစုယုယရုံအပြင် မပို။

ကျွန်တော့်ဖခင်မှာ ကျေးတောသားတစ်ဦးပင် ဖြစ်သော်လည်း အလွန်ထူးခြားသူတစ်ဦး ဖြစ် သည်။ ပညာတတ် အလွန်နည်းပါးလှသည့် ခေတ်တွင် သူတစ်ပါးအိမ်မှာ ထမင်းစားကျွန်ခံဘဝနှင့် ဆယ်တန်းကို အသက် ၁၇ နှစ်တွင် အောင်ခဲ့သည်။

သူ့ခေတ်နှင့်သူ အတော်ခေတ်ရှေ့ပြေးသော ပညာတတ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ စာဖတ်သည်။ အားကစား လိုက်စားသည်။ ရပ်ရေးရွာရေးကို စိတ်ဝင်စားသည်။

သို့သော် ဆုပန်ခြင်းမရှိ

ဖေဖေသည် ကိုယ်တိုင်ကပင် ပညာတတ်တစ်ယောက်

ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်တော်၏ ပညာရေး အလားအလာ ကောင်းမှုကို အလွန်အားရ ကျေနပ်ခဲ့ပါသည်။ သူ့သား ဆရာဝန် ဖြစ်လာ ရမည် ဆိုသော ယုံကြည်ချက်ကို မွေးသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သူ ဤသို့ပင် ယုံကြည်ကြောင်း သိစေသည်။

သို့သော် ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို သားတစ်ယောက်ထက်

(သားကြီးဩရသဖြစ်၍) တိုင်ပင် ဖော် တိုင်ပင်ဖက်အဖြစ် ပို၍ သဘောထားသည်။ တိုက်တွန်းခြင်း၊ ပုံစံသွင်းခြင်းမျိုးထက် အကြံ ပေးခြင်းမျိုးလောက်ဖြင့်သာ ကွပ်ကဲသည်။

စာဖတ်ရဲ့လား ဆိုလောက်ပဲ ကြည့်ရှု အကဲခတ်သည်။ ဘာစာတွေ

ဘယ်လောက်ဖတ်နေ သလဲ၊ ဘာတွေ လိုအပ်နေသလဲ၊ ဘာတွေ လုပ်ပေးသင့်သလဲ၊ လူပျိုပေါက်အရွယ် သားတစ်ဦး လျှောက်နေသောလမ်းမှာ အမှန်က ဘယ်လောက် ပါနေပြီး အမှားက ဘယ်လောက် ပါနေသလဲ ဆိုတာမျိုးတွေဖြင့် အနီးကပ် ကြီးကြပ်ပေးဖို့ အားနည်းခဲ့သည်။

ယုံလို့

ဤလို ရေးပြရာတွင် ကျွန်တော်သည် ဖေဖေကျေးဇူးကို ကန်းခြင်း

မဟုတ်ပါ။ မဟုတ်သည့် အပြင် ကျွန်တော် ယုံကြည်ရာဘဝသို့ မရောက်ရောက်အောင် လှမ်းလာနိုင်ခဲ့ခြင်းအတွက် သိ လျက်နှင့် မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ လွှတ်ပေးခဲ့သော (လွှတ်ပေးထားသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သော)

ဖေဖေအုပ်ထိန်းမှုပုံစံကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဤသို့ လွှတ်ပေးထားခြင်းမှာ ကျွန်တော့်အား ဖေဖေက
ယုံကြည်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါ သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကလေးဘဝ
ဆော့တာ၊ လောင်တာမျိုးက လွဲပြီး တခြား ဘာပြဿနာ မှ ထူးထူးခြားခြား
ရှိသူမဟုတ်။ စာမှာလည်း ထိပ်ဆုံး ၁၀ ယောက်ကြားမှာတော့ အမြဲရှိနေတတ် သူ။

ယုံထိုက်သလား

ဆုပန်ခြင်းကိစ္စကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။

သားသမီးတွေ ကြီးပွားစေချင်လျှင် မိဘသည် ဆုတောင်းရုံနှင့်မရ။
ဆုပန်ကြရမည်။ ယွင်း လွယ်တိမ်းလွယ်သောအရွယ်မျိုးမို့ မကောင်းတာ တားမြစ်၍
ကောင်းရာကို ခေါ်ဆောင်ရမည်။ အ တင်းအကျပ်လုပ်ဖို့ လိုလာလျှင် အတင်းအကျပ်
လုပ်ရလိမ့်မည်။

သားသမီးကို ယုံပြီး လွှတ်ထားခြင်းမျိုးက အန္တရာယ်ကြီးလှသည်။
သားသမီးယုံတော့ စုံလုံး ကန်းသည်ဟု ဆိုရိုးစကားရှိသည်။

ကျွန်တော့်အဖြစ်ကိုပဲ ဥပမာ ပြလိုက်ပါတော့မည်။

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ယုံ၍ ဘာမှ မစစ်မဆေး။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော့်မှာ လွတ်လပ်ရေး ရနေသည်။ ညဘက်ညဘက် စာဖတ်သည်ဆိုပြီး
ဝတ္ထုဖတ်သည်၊ ကဗျာဖတ်သည်၊ ဝတ္ထုရေးသည်၊ ကဗျာရေးသည်။

အမေ့ကို ကပ်ချွဲသဖြင့် ရရလာသော မုန့်ဖိုးများမှာ
ကဗျာစာအုပ်ဖိုးများနှင့် တံဆိပ်ခေါင်းဖိုး များ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ဤအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်စိတ်ကို မွေးစပြုပြီ။
စာရေးဆရာ လုပ် စားတော့မည် ဟူသော အဆင့်အထိ မပီပြင်သေးသည့်တိုင်

စာရေးသူ၊ ကဗျာရေးသူ ဖြစ်ချင်နေ သည်ကတော့ အမှန်ပင်။

ဤလို စာပေဘက် ဝါသနာလှည့်သွားသောအခါ ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ ဆိုသော ရည်မှန်းချက်က သိပ်အားမပြင်းတော့ပေ။ ဝတ္ထုရေးမပျက် စာကြိုးစားနေရသည့်တိုင် ‘စာရေးဆရာ’ ဟူသော ရည်မှန်းချက်တစ်ခုက တဖြည်းဖြည်း ပုံပေါ်လာနေသည်ဖြစ်ရာ ကျောင်းစာတွင် အနည်းနှင့်အများတော့ ထိခိုက်မှု ရှိမည်သာ။

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ဆရာဝန် ဖြစ်လာရန် ရည်မှန်းခဲ့၏ ။ သူ့ရည်မှန်းချက် ပေါက်မြောက် ဖို့ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ကျေလိမ့်မည်ဟု သူ ယုံခဲ့၏ ။

ကျွန်တော်သည် ယုံထိုက်ပါသလား။

ထိုနှစ်က ကျွန်တော် စာမေးပွဲမဖြေလိုက်ရသောကြောင့် ကျွန်တော် ယုံထိုက်၊ မယုံထိုက်ကို ဆုံးဖြတ်ရခက်သွားပါသည်။

သို့သော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပိုင်းဖြတ်ပြုရလျှင်တော့ ကျွန်တော် မယုံထိုက်ခဲ့ပါ။

**ရည်မှန်းချက် ကြီးကြီးသော မိဘများသည်
သားသမီးများကို မျက်ခြည်မပြတ် ကွပ်ကဲ ပံ့ပိုးပေးနေဖို့
အလွန်အရေးကြီးပါသည်။**

*